VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag — 26 December.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2.50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

STAATKUNDIG OVERZIGT.

—

De ministeriele krisis in Engeland, die iedereen over een ir dagen als geëindigd beschouwde, heeft thans een nieuw rkomen gekregen. Wij lezen het volgende in den *Globe* n den 20:

« Met leedwezen vernemen wij, uit de beste bron, dat voorluitzigt der vorming van een kabinet onder het be- nn van lord *John Russell* voor het oogenblik verdwenen en dat de edele lord vermeend heeft, te moeten afzien n de taak die hij gisteren ondernomen had.

Sir *Robert Peel* is denzelfden dag, des namiddags naar indsor vertrokken, alwaar hij door de koningin ontbo- n was.

Het schijnt, dat lord *John Russell* de zwarigheden van n toestand veel grooter heeft gevonden, dan hij, zelfs na e week nadenken, gedacht had. Er heeft zich, zegt de *mes*, in eene vergadering die door al de hoofden van zijne tij werden bijgewoond, zulke oneenigheid en eene zoo llige twijfelachtigheid opgedaan, over den goeden uitval n een bestuur, dat in het gemeentehuis eene overgroote andelijke meerderheid zoude vinden, welke niet opge- gen zou zijn door den invloed van sir *Robert Peel*, dat d *John Russell* in zijn voornemen niet heeft durven ortgaan.

Het groote vraagpunt, dat de zwarigheid van het oogenblik Engeland uitmaakt, namelijk de verandering der graan- t, heeft sedert vele jaren de opmerkzaamheid der staats- nnen van het britsche eiland gaande gehouden.

In Frankrijk is alles stil, en er zal waarschijnlijk niets r belangrijks op te merken zijn, voor de opening der mers. Ondertusschen brengen de studenten der Univer- [illegible] door met de ruiten der zalen stuk te rpen, en de professors in hunne cursen te storen.

Het *Journal des Débats* zegt, dat het reisplan van koningin *Victoria* door de ministeriele combinatie niet is anderd. De Koningin zal bij hare komst in Frankrijk oot Trianon betrekken.

Eindelijk zijn er weder tijdingen uit Algerie ontvan- n. De maarschalk en de generaal *Lamoricière*, elk van nnen kant, verder optrekkende zouden gezamentlijk tegen Sdamas, in het Zuidwesten van Mascara gaan handelen. n *Abd-el-Kader* heeft men geene tijdingen.

De zittingen der Cortes zijn den 15. dezer geopend ge- rden, met eene troonrede door de Koningin uitgespro- n. Het meest belangrijke van den tegenwoordige toe- nd van het schiereiland, zijn de onderhandelingen met n Heiligen Stoel.

In meer plaatsen van den pausselijken staat heeft men er dagen sporen van opstand ontdekt. In Bologna is eranderen op den 22. Nov. de Inspecteur van politie, de r *Morotti*, door een pistoolschot gedood, en in den cht van den 4. op den 5. Dec., zijn 5 andere beambten n de politie moorddadig aangevallen en zwaar gewond worden.

ENGELAND.

— De Engelsche Indische dagbladen van 5 Sept. deelen volgende berigten mede:

« Een aardbeving heeft den 6. Aug. in de omstreken van era Poonje plaats gehad.

Te Umballah heerschte de cholera; de regementen ver- n dagelijks 6 à 7 man.

Men ontvangt tijding van eene verschrikkelijke rijzing de Bengaalsche rivieren, welke zulk eene uitgestrekte nieling ten gevolge heeft gehad, dat akelige tooneelen jammer worden te gemoet gezien. De districten Hoogly Burdwam hebben het meest geleden, maar de 24 Per- nnahs waren ook onder water.

« Eene bode met eenen brief [illegible] Chinsurah gezonden, bragt denzelven terug, zeggende dat de weg onbruikbaar [illegible] eenige mijlen [illegible] omtrek onder wa- [illegible] zag men de bewoners op de daken met de weinige goederen die zij in staat waren geweest te redden."

FRANKRIJK.

— Uit eene publiek gemaakte misdadigers-statistiek blijkt, dat in de jongste acht jaren 6000 tuchtelingen uit de slavenhuizen van Brest, Toulon en Rochefort zijn ontslagen geworden. Van dezen zijn 1700 wegens misdaad-herhaling weder, in de eerste vijf jaren na hun ontslag, in den galei-kerker teruggekeerd. Uit de centrale gevangenissen werden gedurende hetzelfde tijdsbestek 55,000 personen ontslagen, van welke de eerste vijf jaren wederom 10,000 personen tot nieuwe straffen veroordeeld werden.

— Men heeft op de eilanden van Vanikoro, in den Archipel van Santa-Cruz (Zuidzee) de overblijfselen ontdekt der Fransche staatsbrik *la Liloise*, die voor meer dan twaalf jaren in de haven van Duinkerke voor eene zending van wetenschappelijk onderzoek werd uitgerust, en van welke het gouvernement sedert verscheidene jaren geene tijding had ontvangen.

— Er is onlangs te Boulogne-aan-Zee eene vrouw op eenen zolder gestorven, en men meende dat de armoede de oorzaak van haren dood geweest was. Doch nadat zij begraven was, ging men onderzoekingen doen in hare kamer, en men vond in eene oude kast eene som van f 850 en in een klein doosje nog f 15. Deze ongelukkige vrouw, welke door hare gierigheid is omgekomen, bezat een vermogen, dat men op f 21,000 schat. Het bestaat in eene hoeve en in een huis te Boulogne. Zij is evenwel van gebrek aan verzorging en voedsel overleden.

— Het ongeloofelijk misbruik der verzachtende omstandigheden, welke de Jury van de Loire ten gunste van twee vadermoorders heeft in aanmerking genomen, heeft een blad gelegenheid gegeven, om de volgende anecdote mede te deelen:

« Ongeveer twee jaren geleden werd een vadermoorder tegen wien zich zware bewijzen verhieven, door de jury van een hof van assisen van het zuiden vrijgesproken, de verdediger zelf kon het verdict dat hij hoort, niet gelooven. Het auditorium staat er over verstomt; de president doet den beschuldigde op vrije voeten stellen. Het publiek staat rondom het paleis om hem te zien uitkomen.

« Weldra verschijnt hij met wilde oogen en verbleekte kleur; hij schijnt bevreesd te zijn, dat men hem zal mishandelen. Maar, verre van zijne vrees te regtvaardigen, verwijdert zich de menigte met schrik van zijnen doortogt. Eensklaps weergalmt eene stem, die hem in de ooren klinkt, zeggende: *zie om, zie om, uw vader volgt u!*

« Hij keert zich om, de haren rijzen hem te bergen en hij valt met het aangezigt op de steenen: zoo bleef hij twee minuten bewusteloos en bebloed liggen. Hij moest door twee agenten van policie worden opgeholpen, en toen hij eene verblijfplaats zocht, werden alle deuren voor hem gesloten: hij vond voor den volgenden nacht geene andere schuil dan het gevangenhuis."

BELGIE.

— Men schrijft uit Brussel:

Bij het wegruimen der aarde in eenen hof, den eigendom van Mme *Neustadt*, waar eertijds het Dominicaner-klooster gestaan heeft, hebben de werklieden, op twaalf voeten onder de aarde, eenen grooten kelder gevonden met twee-en-dertig nissen, in de muur gemaakt. Zeventien van die nissen, bielden doodkisten in; in deze vond men geraamten van monniken, in eenen bijna onbedorven staat. Een dezer kisten was met gedreven ijzeren versiersels bezet, en bekroond met een bronzen kruis. Het hoofd was bij dit geraamte van den romp gescheiden, en nog door den bisschopsmyter bedekt. De bisschoppelijke ring was nog aan de vingerknokkelen van het geraamte. De beide handen waren op de borst gekruist over eenen prachtigen bisschops staf. Dit geraamte is dat van eenen bisschop. De [illegible] vermoeden, dat het de bisschop *Van Blaesbeek* geweest is, die te 's Hertogenbosch voor staatkundige redenen ter dood veroordeeld werd, en waarvan men weet, dat het stoffelijk overschot aan de Benedictynen dezer stad werd overgelaten.

— De toestand van Belgie wordt zeer bedenkelijk. In Vlaanderen vooral is de ellende zoo groot, zoo ondragelijk onder de volksklassen, dat men alles tegen dezen winter te duchten heeft. Reeds bestaat er in vele plaatsen bijna geene veiligheid meer, en de maatregels die tot hiertoe zijn aangewend geworden, zijn ontoereikend geweest, om de buitensporigheden, de wandaden, waartoe de nood de ongelukkige behoeftige bevolking dwingt, te onderdrukken, en zij hebben hun doel niet bereikt; daar de klagten dagelijks grooter en hartscheurender worden.

Volgens inlichtingen, die de kamer van Volksvertegenwoordigers zijn toegekomen, blijkt het dat de ongelukkige lieden, die van den arbeid hunner handen moeten leven, volstrekt niet meer weten waar zij zich heen moeten wenden. Een groot getal werklieden, die zich voor de poorten van Brugge aangeboden hebben, zijn terug gedreven geworden, en door de gewapende magt tot in hun dorp gevoerd. Men sterft in deze plaatsen letterlijk van honger, of, zoo men zijn leven nog kan behouden, dan is het bij middel van eetwaren die weleer aan de beesten gegeven werden, en waarmede zich thans de mensch moet voeden. In vele streken, waar de rapen ontbreken, heeft men zich met de plant van het koolzaad gevoed.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 23. December. In den afgeloopen nacht, omstreeks 1 ure, is, in de Spuistraat alhier, in het galanterie-magazijn van den Heer *Nelck*, brand uitgebarsten, welke spoedig zoodanig in hevigheid toenam, dat het huis in ligte laaije vlam geraakte, en de bewoners slechts op lijfsbehoud konden bedacht zijn. De woning, met al de daarin voorhanden zijnde goederen, zijn een prooi der vlammen geworden.

De Heer *Nelck* met zijne huisvrouw, eerst kortelings uit het kraambed, en tien kinderen zijn gelukkig gered; eene zestigjarige dienstmaagd, die boven, op den achterzolder, sliep, ontwaakte eerst, toen haar de mogelijkheid was ontnomen om langs den zoldertrap naar beneden te komen; zoodat zij als reddings-middel het besluit nam, om zich uit het dakvenster in den tuin neder te werpen. Zij had het ongeluk, hierdoor beide beenen te breken.

Het gezigt van de plaats des brands is schrikbarend, vooral, als men nagaat, hoe deze verwoesting in anderhalf uur is aangerigt. Men haalt thans de muren om, ten einde ongelukken door nederstortend puin te voorkomen, en nog ziet men de overblijfselen smeulen. De oorzaak van den brand is niet met juistheid te bepalen.

ROTTERDAM, den 21. December. Men verneemt, dat, tegen de helft der volgende maand, bij den boekhandelaar *Nygh* alhier het licht zal zien eene door den onlangs van Java teruggekeerden heer *L. van Vliet* geschreven brochure: onder den titel: *Autocratie of de by de Indische regterlyke magt aanhangige procedure tegen de regterlyke magt.* Men verwacht, daar hoogst belangrijke zaken in opgesomd te zien.

— Men verneemt, dat bij de Belgische Kamer onderscheidene petitien zijn ingekomen, strekkende tot eene hervorming van het postwezen daar te lande. In allen wordt aangedrongen op een algemeen porto van 10 c. per brief door het geheele rijk.

Het ware zeer te wenschen, dat men ook hier te lande eens mogt overgaan tot het verbeteren eener instelling, die in menig opzigt nog zeer ten achteren is bij alle andere van dien aard in beschaafde landen, en welke onvolmaaktheid nog drukkender wordt gemaakt door de gestrengheid,

---

INNOCENTIUS OVIS OP REIS.

(Een staaltje van de ligtgeloovigheid der mindere standen.)

—

(Vervolg en slot van onze vorige.)

et bevochtigde oogen, en eene smeltende ziel hoorde Ovis lievelingsballade van den overledene aan; van al zijn leven nog geene muzijk zoo diep in zijne ziel gegrepen. Thans Betsy aangeklampt om een lied te zingen, en na eenige ering met eene sidderende stem uitgesproken te hebben, de diepbedroefde aldus aan:

Hij was in Amors hoven;
Daar greep de min hem aan;
Daar zag hij wangen gloeijen;
Daar zag hij rozen bloeijen,
En liet geen bloempje staan.

Ik kan niet meer," riep de zangeres op krampachtigen « het is alsof de arme Tom mij aankijkt." Eene mompelende deelneming liet zich hooren; en nu werd een derde uitgenoodigd om zijne toonen te doen klinken, toen Ovis eene hand gevoelde, die hem bij de rokknoopen aangreep.

– « Ha! zijt gij het werkelijk?" liet de kleine Pups hooren, « die arme vader! .... ik wist niet, dat het zoo spoedig gebeuren zou, daar ik in geen drie dagen te huis ben geweest."

– « Was hij dan uw vader, lieve jongen?" vroeg Ovis op verwonderden toon.

– « Ja," zeide Pups, « zij zeggen dat hij zooveel van mij hield, en ik geloof dit zelfs ook wel; maar hij had geen' tijd om het mij te toonen." Dit zeggende kwamen den jongen straatroover de tranen in de oogen.

– « En, uwe moeder – wie is die?" vroeg Ovis.

– « Dat kan ik niet zeggen," was het antwoord, « ik heb haar zoo min als mijne grootmoeder ooit gezien. Mijn vader," zeggen de menschen, « hield veel van Betsy Basket, die gij van daag nageloopen zijt. Die arme vader! ...

– « En gij, hebt gij dan niet veel van hem gehouden?" vroeg Innocentius.

– « Ik weet het niet.

– « Hoe! ... weet gij het niet?"

– « Ik geloof het wel," antwoordde Pups, « maar ik weet het niet."

– « Hoe moet ik dit verstaan?" hernam Innocentius.

– « Gij moet weten," zeide de knaap, « dat menschen, die zoo maar altijd op de straat, in regen en wind leven, geen tijd hebben om zoo veel van elkander te houden, als de lui, die in warme huizen wonen en op zachte bedden slapen."

– « En waaraan is uw vader gestorven?"

– « Niet aan den drank," antwoordde Pups, « want daar was hij van jongs af aan sterk tegen; maar kom toch binnen, en wacht hier een weinig."

Pups ging het huis in, werd met jubelende kreten ontvangen en geleidde zijn' beschermer insgelijks binnen het vertrek. De oude Miriam Birdseye wees hare buren op hem, als den gentleman, die gisteren den helm gekocht had van haren lieven Tom – den goeden, ongelukkigen jongen!

Innocentius Ovis was genoodzaakt, zich onder het gezelschap neder te zetten. Vroeger zou hij gesidderd en geruggedeinsd hebben voor aangezigten, op welke de onbeschaamdheid, de ver-

waarmede de Staat meer dan ooit het privilegie van den staat tegenwoordig handhaaft.

— Uit Maastricht schrijft men van den 20. Dec.: « De veranderingen in de garnizoenen van de verschillende korpsen der landmagt, in het begin des volgenden jaars zullen, behalve eenige kleine mouvementen in het wapen der artillerie, bestaan: Het 3e bat. grenadiers en jagers, kommandant de majoor *van Geen*, van 's Hage naar Delft, het 1e batt. van dat regement van Delft naar 's Hage. Het 3e reg. inf., onder bevel van den kolonel *Huber*, van Amsterdam, Hoorn en Leiden naar Zeeland; het 8e reg. inf., onder kommando van den kolonel *Rochell*, van Zeeland naar Amsterdam, Hoorn en Leiden; terwijl in de standplaatsen der korpsen kavalerie geene verandering zal komen.

MENGELINGEN.

Het verhaal van mijnen vader.

Nog zeer jong zijnde, mogt ik dikwijls de genoegens smaken, van des winters avonds, wanneer mijnen vader in den hoek van den haard zat, nuttige en leerzame verhalen uit zijnen mond te hooren; een van deze verhalen is mij tot op heden bijgebleven; het was van den volgenden inhoud:

In vroegere jaren was er een zeker Koning, welke bij zijne geboorte, het ongeluk had zijne beide oogen te moeten missen, doch het gemis dezer oogen werd hem ruimschoots door zijne overige zintuigen vergoed; toen de tijd daar was dat hij de kroon zoude ontvangen, deed hij de plegtige belofte van, voor zijn volk en land, een vorst te zullen zijn, en overal, waar hij kon en vermogt, alles te doen, wat ter bevordering van aller welvaart strekken konde. Hij hield woord, nimmer ging eene, met rede klagende, ongetroost van voor zijnen troon, en om van den wezentlijken toestand zijns volks kennis te dragen, ging hij door eenen vertrouwden leidsman vergezeld, niet zelden de woningen zijner arme onderdanen bezoeken, om hen met raad en daad bij te staan; en wat waren nu de redenen dezer handelwijs, alleenlijk deze, omdat hij door eenige verkeerde raadslieden meermalen had ondervonden, dat zij hem niet met de wezentlijke belangens zijns volks bekend maakten.

Het kon dus niet anders of het volk door zoodanig een vorst geregeerd, werd met regt een gelukkig volk genoemd, want alle takken van bestaan bloeiden, en ook iedereen trachtte den vorst in zijne goede deugden na te volgen.

Geheel anders was het met een volk, de naburen van het zoo evengemelde, geschapen; dat volk had wel is waar een Koning, zonder kennelijke ligchaamsgebreken, en ook bestonden er geene redenen om aan zijne goedhartigheid te twijfelen, want toen hij nog prins was, veldheer zijnde, werd hij door het volk, hetwelk hij later als vorst regeerde, als het ware vergood, doch vorst zijnde, hoorde hij de jammerklagten zijns volks niet, doordien zijne valsche raadslieden hem daarvan terug wisten te houden, door verberging der waarheid, en diegenen te onderdrukken, welke trachten wilden, om den vorst den waren toestand des volks kenbaar te maken, hetwelk door hen op eene Godvergetene wijze werd uitgeplunderd.

Van dat alles was nu het natuurlijke gevolg, dat het volk hetwelk zijnen vorst beminde, van hem afkeerig werd en haat begon toe te dragen, zoodanig zelfs, dat men hem in het openbaar vervloekte en verwenschte, alle bronnen van bestaan droogden op, en aller welvaart was geweken, waardoor men moedeloos werd en alles trachtte te doen, om den vorst zijne kroon te ontnemen, hetwelk eindelijk gelukte.

Gelukkig dus het volk wiens vorst blind ziende is, omdat hij hunne behoeften weet te ontdekken. Gelukkig de vorst, die zich de achting des volks weet waardig te maken.

Wee u! o volk, wiens vorst hoorende doof en ziende blind is, want hij ziet en hoort hunne behoeften en jammerklagten niet. Wee u! o vorst, die de verachting des volks op zich laadt, want de vloek van het nageslacht rust op u. (*Z. N.*)

Fresko-variatien op het thema Nacht.

Hoe bemin ik u, o nacht! wanneer gij uwen met sterren bezaaiden mantel uitspreidt over het uitspansel en met uwen koelen adem den heeten dampkring doorwaait! Wanneer uwe heilige, plegtstatige stilte het nietige gedruisch van den dag verdringt en de gedachten-scheppende rust het verwarde gewoel en gewemel verjaagt! Hoe bemin ik u, o nacht!

Hoe haat ik u, o nacht! wanneer gij uw donker lijkdoek over de wereld als over eene urne dekt en de matte sterluchter bij haar ontsteekt. Wanneer gij het geschenk des almagtigen Vaders, den troost der menschheid, het daglicht verjaagt; wanneer gij de bevallige afwisseling en ineensmelting der kleuren verslindt, en de bonte natuur in een eentoonig grafzwart hult! Hoe haat ik u, o nacht!

Hoe bemin ik u, o nacht! gij sluipt deelnemende in mijne slaapkamer, en deelt met mij gevoelens en stemming welke ik anders in mijn geprangd hart gesloten houd; gij voert aan uwe hand de zoete sluimering, die bedwingster van kommer en verdriet, die tijdelijke, dagelijksche redster uit elken bangen nood! Gij wikkelt uwe zachte duisternis als weldadige plukselwieken om verwonde plaatsen en klemt u als een beminnend meisje aan de door het leed bijeengeperste en zamengesnoerde borst. Gij deelt het leger des eenzaam klagenden en gij doorwaakt met mij slapelooze de woestenij van langgerekte nachtelijke uren! Hoe bemin ik u, o nacht!

Hoe haat ik u, o nacht! gij nadert toover- en spookachtig, wringt u door geslotene deuren heen, en zegt het harte waar, door angst aanjagende voorgevoelens. Gij graaft de smarten weder op de uit haar bedekkende voorwerpen van den dag en het licht, en kleedt ze uit tot ons vernieuwd jammer en onze herhaalde droefheid! Gij vermoordt zelfs den heiligen, door den hemel gezalfden slaap met den dolk der droomen, of gij wiegt ons door zoete beelden in den slaap, en ontvliedt des morgens met dezelven, om ons, bij die vlugt, nog te hoonen!

Hoe haat ik u, o nacht!

Hoe bemin ik u, o nacht! uw ambrozijnsche nabijheid laaft mijn geschokt gemoed. Gij toovert mij in uwe magische schaduw het beminde wezen voor het gezigt! Uit uwen donkeren tooversluijer ontwikkelt zich de lichtvolle gestalte, die ik op den dag vruchteloos zoek! Wanneer mijn hart reikhalzend uitziet en in de glanzende zonnestralen des daags te vergeefs zucht, voert gij in zoete, optische begoocheling mij voor het oog der smachtende ziel! Hoe bemin ik u, o nacht!

Hoe haat ik u, o nacht! gij knaagt onstuimig aan de zerk der liefde, gij stoort wreedaardiglijk de kerkhofmuze mijns gemoeds. Gij toovert op de zwarte kerkermuren, met welke gij het leven ombouwt, bedriegelijke schijnbeelden, om u in de smart der ontwakende begoocheling wreedaardig te verheugen! Hoe haat ik u, o nacht!

Hoe bemin ik u, o nacht! gij voert stilzwijgende, mijne muze mij toe! Gij zijt onze koppelaar, ons trouwaltaar en onze priesteres tevens! Twee sterren zwieren als bruiloftsgasten om ons rond en het zoete lippenspel der kuische muze beluistert den geheimzinnigen polsslag der sluimerende natuur en verjaagt de trouwelooze eeden en het gevaarlijk spel der ijdele coquette. Hoe bemin ik u, o nacht!

Hoe haat ik u, o nacht! omdat gij slechts uw duister gelaat mij toont! omdat gij uw lijkdoek plooit om de gouden verwachtingen en snaren, om ze gedempt, als eenen rouwtrommel, te doen klinken! omdat gij met den gloed van Aurora en met de zachte tint van het avondrood het leven schept in de toonen der nachtelijke lier! Hoe haat ik u, o Nacht!

Hoe bemin ik u, o nacht! gij trekt uwen ijzeren muur tusschen mij en het zinnelooze wereldgewoel op! Gij ontrekt mij aan het hersenlooze carrousselspel der ijdele aarde, aan het zinledige lagchen, aan de verniste nietigheid der vriendschap, aan de geblankette gezigten en kokette harten, en aan het groote Chinesche poppenspel der liefde. Gij werpt uwe veemkap over al dat nietige gewoel en geruisch en over al die duizendvormige lampen, ten einde uwe heilige stilte met mij niet te storen en de rust aan mijn fel geschokt harte weder te geven. Hoe bemin ik u, o nacht!

Bemoediging voor de liberalen.

Houdt vast, mijn waarde drukgenoot,
Houdt vast aan moed in druk;
Eens wordt de druk, mijn drukgenoot,
Weldadig ongeluk.

Ontboezeming.

Ik las de Staats-Courant, d' alverkonder,
Die zoo veel nieuws in zich bevat;
Bij 't lezen was 't of mij een donder
Van 't firmament getroffen had.

Ik mag een naam in glorie pralen;
Die naam verstrekt m' als Zeeuw tot eer.
Wie kon ooit zoo zijn keus bepalen?
De Koning slechts, onze opperheer.
Viel 's vorsten keus ooit op bekwamer?
Hinloopen lid van d' Eerste Kamer!
Middelburg, 12 December 1845.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 25. December. Sedert den 23. dezer alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Cuba, J. Jansen, Havanna, suiker; Heinrich, J. Holst, Groningen, garst; Jünger Wilhelm, N. Bordeo, Hamburg, stukgoed.

Voor Boy bestemd:

Rosina, W. Rütterford, New-Castle, zindels.

Voor Abbeville bestemd:

De jonge Jan, J. Rentjes, Rotterdam, kaas.

Voor Neuzen bestemd:

Augusta Catharina, J. Lucas, Londen, ballast, ligt binnen Westerhaven alhier.

Voor Gend bestemd:

Hillechina Catharina, G. J. Mooi, Riga, vlas.

Voor Brussel bestemd:

Hermann, B. Biesenwey, Bremen, Anna, C. H. Steffens, Norkar, beide garts.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

De Iris, M. M. Deynesius, Engeland, Jonas Fahrielsen, Evertsen, Avontuur, Anna, N. L. Harels, Messina, le Quotidien, P. Stephanus, Marans, alle ballast; Sylphide, H. B. Lund, stukgoed, Stavangen; . . . . H. Delpierre, stukgoed, Valparaiso.

Van New-Castle gezeild:

Rosina, W. Rutterford, Coke, Rouaan.

MIDDELBURG, den 24. December. Heden is naar zee gezeild het schip Middelburg, kapitein M. Roderkerk, van deze stad naar Batavia.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

25 December 1845.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
J. Z. Tarwe (1844) . .	f 10.50	W. Paardenboonen . .	f 7.[illegible]
N. dito dito	– 9.90	W. Gr. Erwten . . .	– 16.[illegible]
J. Walch. Tarwe (1844)	– 11.50	W. Witte dito . . .	– 11.5[illegible]
Nieuwe dito	– 10.25	Z. Paardenboonen . .	– 6.5[illegible]
O. Rogge (1844) . . .	– 9.00	Z. Gr. Erwten . . .	– 14.5[illegible]
N. dito	– 9.00	W. Koolraad	– 11.3[illegible]
Winter garst	– 5.80	Zomer dito	– 10.2[illegible]
Zomergarst	– 5.50	Raapolie	f 40.50 p. [illegible]
Haver	–	Patentolie	– 42.50 –
Boekweit	– 8.25	Lijnolie	– 32.00 –
W. Witteboonen . . .	– 16.00	Lijnkoeken f . . . de	st.
Dito Bruineboonen . .	– 29.00	Raapkoeken à 84.00	– 1040 –

twijfeling en de misdaad gegrift stonden, en die de kenmerken droegen van dierlijke onwetendheid, de moeder aller ondeugden, het gebrek, de sluwheid en het bedrog. En daar bevond zich nu ook de arme knaap, dat schepsel, hetwelk men liet opgroeijen als een jonge wolf, om in later tijd op het schavot een' ellendigen dood te vinden, even alsof hij voor zoo iets in de wieg gelegd ware. Hij naderde het wijf, de geliefde van den overledenen Tom, zette zich nevens haar en greep hare hand aan. Zij zag hem glimlagchend en uitvorschend aan.

En heur hemelsche blik en heur engelentoon,
Klonk met ketens hem vast aan heur maagdelijk schoon.

Welk een helsche betoovering was het, dat hij, de terughoudende, kiesche en fijn gevoelende Ovis, de aanbidder van zulk eene ellendige, hatelijke deerne was? Het gezelschap wierp verbaasde blikken in het rond; zij hielden hem allen voor dronken.

Een oogenblik duurde dit, toen Innocentius plotselijk opstoof, even alsof hij door een vergiftigd serpent gestoken werd, of dat hij uit een' verschrikkelijken ijzingwekkenden droom ontwaakte.

— « Wat overkomt u, Sir?" schreeuwde Betsy. Maar Ovis sprong met geweldige gemoedsbeweging terug, deed andermaal een' vreeselijken sprong achterwaarts met de uitdrukking van den allerdiepsten afkeer op zijn gelaat, rukte onstuimig de deur open en stortte vervolgens het hol uit en de straat op; waar hij even spoedig door Pups gevolgd werd, zonder dat deze zich reden wist te geven, waarom hij zulks deed.

— « Alles is in orde!" zeide Bunkum: « ik heb hem de tasch geleegd;" en triumferend bragt de roover een pakje te voorschijn: men opende het; doch tot verbazing en teleurstelling van het gansche gezelschap, vond men er niets anders in dan . . . des armen Toms helm.

Sedert de geboorte van Mercurius of onder de wetgeving van Lycurgus was er nooit een heilzamer diefstal gepleegd. Innocentius was verlost van de dreigende nachtmerrie, die hem met vernietiging bedreigde, van een' vijand, die hem ongemerkt de neigingen had ingeplant van den eersten eigenaar des helms — een voorbeeld voor de ligtgeloovigen, dat de beesten en wijsten, wanneer zij eenmaal verlieven, — al waren zij vroeger de onschuldigste lammeren geweest, — ten laatste niets anders worden, dan bedorvene schepselen.

Aan het gezelschap der Drakes werd een geschenk gemaakt van Sir Walters tabaksdoos, op kosten van den uit zijn' droom ontwaakten penningmeester; en Mr. Tadmor de secretaris ontving zijn horlogie terug.

Innocentius Ovis overleed in den ouderdom van zestig jaren. Grafwaarts droegen hem de weinige nog in leven zijnde broeders Drakes. Maar eene vrouw en drie kleine meisjes stonden bij zijne baar; het waren pleegkinderen van den overledene: hun vader, de Notaris van het kerspel, een man, die elks achting genoot wegens de getrouwe vervulling zijner ambtspligten, treurde bitter, toen het overschot van Innocentius in de groeve der vertering zonk. Die Notaris was de arme, verwaarloosde, fakkeldrager, de sluwe, diefachtige, kleine Pups. Zijne onwetendheid en ondeugd waren hem ontnomen geworden door het medelijden van zijn' beschermer; en de gelukkige, eerlijke man weende zijn redder tranen in het graf na; tranen van hoogachting en innige dankbaarheid.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.